

Ορπίδα

Ποίηση στην Κυπριακή Ντοπιολαλιά

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΚΥΠΡΟΥ**

Η επιχορήγηση της έκδοσης δεν εξ υπακούει την αποδοχή του περιεχομένου που εκφράζεται σ' αυτήν από τον ΟΝΕΚ.

Τίτλος συγγράμματος: Ορπί(δ)α

Συγγραφέας: Μαρίνα Χρυσή

Δεύτερη Έκδοση: Ιανουάριος, 2026

Πρώτη Έκδοση: Ιανουάριος, 2025

Τυπογραφική/φιλολογική επιμέλεια: Κώστας Σπυρής

Σελιδοποίηση - Μορφοποίηση: Θάσος Ιωάννου

Έργο εξωφύλλου και καλλιτεχνική επιμέλεια: Μαρίνα Χρυσή

Εκτύπωση: Interprint Quick Printing Services Ltd

Copyright © 2026 Azina Publications & Μαρίνα Χρυσή

Copyright © 2026 Azina Publications & Μαρίνα Χριστοφίδη

marina.chrysi@outlook.com

www.marinachrysi.com

AZINA PUBLICATIONS

Τηλέφωνο: 00357 97667956

e-mail: info@azinapublications.com

website: azinapublications.com

ISBN 978-9925-8293-2-3

*Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της Κυπριακής νομοθεσίας (Ν. Ο περί του Δικαιώματος Πνευματικής Ιδιοκτησίας και Συγγενικών Δικαιωμάτων Νόμος του 1976 (59/1976) ως έχει τροποποιηθεί) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας της συγγραφέα ή κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

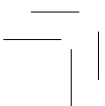
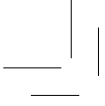
Μαρίνα Χρυσή

Θρπίδα

Ποίηση στην Κυπριακή Ντοπιολαλιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

AZINA

Σε σέναν,
που η φωδκιά της ορπί(δ)ας
τζιαι του έρωτα
κρούζει την ψυσιήν σου
δίχα νεπαμόν.

Περιεχόμενα

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ.....	10
Χαιρετισμός Κοσμά Γ. Οικονόμου	11
Χαιρετισμός Ανδρόνικου Α. Κατσιαντώνη.....	12
Χαιρετισμός Κώστα Σπυρή	13
ΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	14
ΠΟΙΗΜΑΤΑ.....	15
ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ	15
Μες στ' ασημένα όνειρα	16
Του νήλιου φως	17
Το καρτέριν το μελένον.....	18
Το φευκίον της θάλασσας	20
Τριαντάφυλλον.....	21
Τους πόνους σου	22
Ελπίδα.....	23
Τ' αμμάθκια σου, αγάπη μου	24
Άμαν γερνάς τζι άμαν γερνώ	25
Πέντε αισθήσεις	26
Έρωτας	27
Το φιλίν που μο ' ταξες	28
Που πότε εις τον έρωταν;	29
Απελπισιά	30
Ηλιοβουττήματα	31
Σαν τζι εσέν	32
Τ' αγκάλια σου	33
Μιαν άνοιξην	34
Την πρώτην μας αγκάλην.....	35
Αν δεν σ' έχω στ' αγκάλια	36
Αστέρκα τζιαι φεγγάρκα μου	37
Δίχα τ' αμυγδαλίν μου	38
Τα σύννεφα του Νιόβρη	39
Κλάμαν του Νιόβρη	40
Ο πόνος που τα σειλή σου	41
Αντζιέλοι	42
Να τα κραώ αιώνες	43
Έγινες συλλοϊσμός μου	44
Την άλλην την αγάπη σου	46
Άτιτλον.....	48
Στ' ουρανού προσεύκουμαι	50

Περιεχόμενα

Μάθκια βρεμένα	51
Δροσιά βραστού αέρα	52
Ξενοθικά	53
Για την Πανδημία του Κορωνοϊού	54
Άτιτλον.....	55
ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.....	57
ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ	62
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΠΟΛΙΤΙΚΑ - ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ	66
Αντζιέλισσα συγχώρα με.....	67
Μέρες Αλκυονίδες - Για την ποίηση.....	69
Πολιτισμέ μου	70
Θυμίζει μου - Για τη γυναίκα	71
«Έν' άντρας τζιείνος» είπες μου	72
Νάν' που ζωήν χαμένη	73
Πατέρα μου	74
Αγία μου Μαρίνα μου	75
Για τον τατάν μου	76
Εμιάλυνα	77
Να σου διούσα Πρόεδρε	78
Φέτος εννά ψηφίσω	79
Η μεσηλιά του Βαρωσιού	80
Πενήντα γρόνους άψυση.....	81
ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑ	82
Χριστούγεννα	83
Αλλαγή χρόνου	83
Πρωτοχρονιά	83
Καθαρά Δευτέρα.....	84
Ανάσταση.....	85
Της Αναστάσεως το φως.....	86
Χριστός Ανέστη	86
Στον Κατακλυσμόν	87

Αντί Προλόγου

Παράξενη η σχέση των ανθρώπων με τον έρωτα. Άλλοτε τον κυνηγούμε μ' όλο μας το είναι και μόνο και μόνο στη σκέψη του η ψυχή χαμογελάει, κι άλλοτε προσπαθούμε με νύχια και με δόντια να προφυλαχτούμε από τα δίχτυα του, τρέμοντας μη μας τσακίσει τη ψυχή σε κομματάκια. Πότε μας στέλνει με ιλιγγιώδη ταχύτητα στα ουράνια και πότε μας γκρεμοτσακίζει ανελέητα στου βυθού τα βάθη.

Ωστόσο, είτε σωτήρας, είτε δυνάστης, εγώ ένα πράγμα κατάλαβα: Ο έρωτας είναι ζωή. Είναι όλα τα συναισθήματα που υπάρχουν, κουμπωμένα το ένα στ' άλλο, μπλεγμένα με μια ενέργεια τόσο δυνατή όσο τα θαύματα, που φωνάζουν δυνατά «ζήσε». Γι' αυτό και δεν ωφελεί η προσπάθεια αποφυγής του, καθώς δίχως έρωτα, λείπει η ζωή απ' τη ζωή.

Μέσα από τον έρωτα, γνώρισα την κυπριακή ποίηση και μαζί μ' αυτήν έμαθα όσα νιώθω να τα μετατρέπω σε λέξεις της κυπριακής διαλέκτου που χορεύουν και τραγουδούν σε σελίδες τετραδίων, αρχεία υπολογιστών ή σημειώσεις κινητών τηλεφώνων. Ήρθα κοντά στην παράδοση του τόπου μας, νιώθοντας περήφανη για την καταγωγή και τον πολιτισμό μου. Η κυπριακή ποίηση έγινε για μένα το φάρμακο, η καλύτερη φίλη, το καταφύγιο, το κουράγιο για να ζήσω.

Τα ποιήματα που ντύνουν τις σελίδες της παρούσας πρώτης μου ποιητικής συλλογής, δεν τα έγραψα εγώ. Τα έγραψε η ψυχή μου. Άλλοτε πλημμυρισμένη από χαρά και ευτυχία, κι άλλοτε κλαίγοντας μέσα σε κύματα δυστυχίας. Όπως και να τα έχει γράψει, για ένα πράγμα βάζω το χέρι μου στη φωτιά - ότι κάθε στίχος είναι γεμάτος αλήθεια. Αλήθεια και ζωή. Ζωή μέσα από συναισθήματα, όλα τα συναισθήματα, μέχρι κι εκείνα που δεν ήθελα να νιώσω ή αγνοούσα την ύπαρξη τους.

Την ποιητική αυτή συλλογή, την αφιερώνω λοιπόν, στην καθεμιά και στον καθένα που ακόμα «ορπίζει» (=ελπίζει) στη ζωή και στον έρωτα, που δεν φοβάται να ερωτευτεί και να νιώσει. Σε όσες/ους προτιμούν να καίγονται μέσα στις φλόγες του έρωτα, παρά να μετανιώνουν ύστερα τα σπίρτα που δεν άναψαν.

Χαιρετισμός Κοσμά Γ. Οικονόμου

Σε μια εποχή όπου η ψηφιοποίηση, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (ΜΚΔ) και η τεχνητή νοημοσύνη (ΤΝ) έχουν γίνει μέρος της καθημερινότητάς μας τείνοντας να μας απομακρύνουν από καθετί παραδοσιακό, την ίδια ώρα μια πληθώρα ανθρώπων στον τόπο μας ασχολείται με διάφορες παραδοσιακές τέχνες δείχνοντας έτσι τον σεβασμό και την αγάπη τους προς τις ρίζες και τις καταβολές τους.

Ένας από αυτούς είναι και η νεαρή Μαρίνα Χρυσή η οποία μετά την έκδοση του μυθιστορηματός της με τίτλο Ελπίδα δίνει συνέχεια στη συγγραφική της πορεία με την παρούσα έκδοση, την Ορπίδα, που περιλαμβάνει έμμετρα ποιήματά της γραμμένα στην κυπριακή διάλεκτο.

Η Μαρίνα Χρυσή γράφοντας κυρίως στον ιαμβικό δίστιχο δεκαπεντασύλλαβο εξωτερικεύει τις σκέψεις και τα συναισθήματά της με ερωτικά (κυρίως) ποιήματα (πολύστιχα και ολιγόστιχα) ενώ η έκδοση περιλαμβάνει και κάποια ποιήματα κοινωνικού χαρακτήρα και αφιερώσεις σε οικεία της πρόσωπα. Παρατηρούμε επίσης ότι κάνει χρήση και του τροχαϊκού μέτρου, του εξάστιχου (σε συλλαβές 8-8-7-8-8-7) ενώ ένα ποίημα (Να τα κραώ αιώνες, σελ. 43) είναι γραμμένο σε σταυρωτή ομοιοκαταληξία (ΑΓ-ΒΔ).

Χωρίς να μπαίνω σε κριτική του έργου της Μαρίνας Χρυσής, σημειώνω πιο κάτω ένα δίστιχο που κράτησα από τις σκέψεις ενός νέου ανθρώπου που θέλει τον έρωτα και τη ζωή χωρίς «πρέπει» και δοσοληψίες, από το ποίημα «Που πότε εις τον έρωταν;» (σελ. 29):

«Που πότε η καρτούλλα μας φακκά για τα ριάλια;
Έν' το πουντζιήν ο άθρωπος που βάλλει μες τ' αγκάλια;»

Εκ μέρους του Παγκύπριου Ομίλου Λαϊκών Ποιητών και Φίλων της Ποίησης, του οποίου η Μαρίνα Χρυσή είναι μέλος, τη συγχαίρουμε όχι μόνο για την έκδοση αυτή αλλά και για την ενασχόλησή της με την κυπριακή διάλεκτο και προσβλέπουμε να δούμε τη συνέχεια και την ανάπτυξη της γραφής της στα επόμενα χρόνια!

Με εκτίμηση
Κοσμάς Γ. Οικονόμου
Γραμματέας Παγκύπριου Ομίλου Λαϊκών Ποιητών
και Φίλων της Ποίησης

Χαιρετισμός Ανδρόνικου Α. Κατσιαντώνη

Πως μπορείς να είσαι αυστηρός κριτής με ένα τόσο υπέροχο πλάσμα όπως την αγαπητή Μαρίνα; Που στην ηλικία των 28 χρόνων ήδη έχει εκδώσει το δεύτερο της βιβλίο, την ποιητική συλλογή Ορπίδα, μετά το μυθιστόρημα της με τίτλο Ελπίδα.

Το μόνο που θέλω να εκφράσω είναι την χαρά μου ότι η λαϊκή ποίηση με αυτή τη γενιά των νέων ποιητών έχει ελπίδα να διατηρηθεί και για τις επόμενες γενεές. Όλοι στην ηλικία της και λάθη θα κάνουν και παραλήψεις όπως όλοι μας, πάνω στα οποία θα εξελιχθεί και θα προχωρήσει στα επόμενα έργα που είμαι σίγουρος ότι θα υπάρξουν πολλά.

Μελετώντας τα ποιήματα της βλέπω έναν άνθρωπο να μιλά για τον έρωτα και τη ζωή, πράγμα που στις μέρες μας λίγοι νέοι έχουν το θάρρος να εκφράσουν. Το αξιοθαύμαστο είναι η όρεξη και η έμπνευση που διακρίνεται στην προσπάθειά της να χτίσει το δικό της κομμάτι στο Κάστρο της ποίησης όπως το φαντάζονται όλοι όσοι ασχολούνται με αυτό το ψυχοφθόρο λειτούργημα.

Τελειώνοντας θέλω να ευχηθώ καλή πορεία στην αγαπητή μου Μαρίνα. Καλοτάξιδο το νέο της βιβλίο και να συνεχίσει με τον ίδιο ζήλο και μεράκι μέχρι τα βαθιά γεράματα να ομορφαίνει τις μέρες μας με τον γραπτό της λόγο.

Με εκτίμηση και πραγματικό ενδιαφέρον,

Ανδρόνικος Ανδρέα Κατσιαντώνη,

Μέλος της Κριτικής Επιτροπής Ποίησης του Κατακλυσμού Λάρνακας

Μέλος της Επιτροπής του Παγκύπριου Ομίλου Λαϊκών Ποιητών

και Φίλων της Ποίησης

Μακράσσυκα Δρομολαξιά Μενεού 1-12-2024

Χαιρετισμός Κώστα Σπυρή

Είναι μεγάλη ευλογία να δίνεις στον κόσμο απλόχερα πνευματική τροφή που δημιούργησες με πολλή αγάπη. Η Μαρίνα μας, η Μαρίνα όλων όσων αγαπούν την διαλεκτική ποίηση, έχει αυτή την ευλογία και μας χαρίζει με την όμορφη έμπνευση της, την πρώτη της συλλογή ποιημάτων στην Κυπριακή ντοπιολαλιά.

Η «Ορπίδα» αποτελεί μια συνέχεια της εξαιρετικής συγγραφικής δημιουργίας του μυθιστορήματος «Ελπίδα», που κυκλοφόρησε το 2023 και που με αυτό το έργο της, η Μαρίνα έβαλε ψηλά το όνομά της στον κατάλογο των νέων λογοτεχνών του ελληνικού χώρου.

Η «Ορπίδα» της Μαρίας είναι η ελπίδα για έναν κόσμο γεμάτο αγάπη και έρωτα. Είναι ένα βιβλίο που πρέπει όχι μόνο οι εραστές της διαλεκτικής ποίησης να το χαρούν αλλά και κάθε νέος που ονειρεύεται μια ζωή γεμάτη αγάπη, έρωτα και ειρήνη.

Χαιρετίζω σαν ένας απλός αναγνώστης των στίχων της «Ορπίδας» την υπέροχη αυτή έκδοση. Ένα πραγματικά αριστουργηματικά στολισμένο βιβλίο με «ποιητικές ζωγραφιές» της Μαρίας.

Τελειώνοντας, θέλω να ευχηθώ στην συγγραφέα, ποιήτρια, ζωγράφο Μαρίνα, τα καλύτερα για το μέλλον, προσδοκώντας σε μεγαλύτερες επιτυχίες και όμορφες δημιουργίες.

Με εκτίμηση,

Κώστας Σπυρής

Ποιητής, Επιμελητής της «Ορπίδας»

Θερμές Ευχαριστίες

Μέσα απ' την καρδιά μου θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους συνέβαλαν στην υλοποίηση αυτής της ποιητικής συλλογής εκούσια ή ακούσια, σε πρωταρχικό ή τελικό στάδιο, σε επίπεδο έμπνευσης, μόρφωσης ή εμπύχωσης.

Συγκεκριμένα, θερμά ευχαριστώ αξίζουν στον Ποιητή Κώστα Σπυρή, ο οποίος με όρεξη και αγάπη επιμελήθηκε σε φιλολογικό επίπεδο τα ποιήματα της παρούσας ποιητικής συλλογής, με βάση την ορθή ορθογραφία και πρότυπα της κυπριακής διαλέκτου.

Οφείλω επίσης ευγνωμοσύνη στους Λαϊκούς Ποιητές Κοσμά Γ. Οικονόμου και Ανδρόνικο Α. Κατσιαντώνη, όπως και στον στιχουργό Πόλυ Κυριάκου που μου έδωσαν τη δική τους ανατροφοδότηση και κριτική σχετικά με τις τεχνικές προδιαγραφές των ποιημάτων μου, ενθαρρύνοντας με να τα βελτιώσω και να προσφέρω μια πιο άρτια μορφή στην συγκεκριμένη συλλογή.

Θα ήταν παράληψη μου να μην ευχαριστήσω και τους τυπογράφους μου Θάσο και Άννα Ιωάννου, για την υπομονή τους και άρτια συνεργασία μας κατά τη δημιουργία αυτού του συγγράμματος.

Τέλος, οφείλω να ευχαριστήσω και τον ίδιο τον έρωτα, ή μάλλον τους μεγάλους έρωτες της ζωής μου, που μου γέννησαν την έμπνευση για τους περισσότερους στίχους που συνέθεσαν αυτή τη συλλογή. Γιατί, όπως συνειδητοποίησα τα τελευταία χρόνια, ακόμα κι αν οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν στη σύντομη ζωή μας, η έμπνευση που μας χαρίζουν ζει παντοτινά αλώβητη μέσα στις ψυχές μας. Και είναι χάρη σ' αυτήν την έμπνευση που δεν θα περιέγραφα ποτέ τη ζωή ή τον έρωτα ως κάτι μάταιο.

Ευχαριστώ,
Μαρίνα Χρυσή

**ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ**

Μες στ' ασημένα όνειρα

Σαν φύ' το φως φεγγάριν μου, σαν τζιοιμηθούν οι σκέψεις
μες στ' ασημένα όνειρα, πόψε να με γυρέψεις.
Στου νου τους κάμπους άμπλεψε, σε αθασιές π' αθθίζουν
στ' άσπρα τα ματσικόριδα, που έρωταν μυρίζουν.

Τζι αν μ' έβρεις δως μο ' ναν φιλίν, κρυφά πάνω στα σειίλη
να το φυλάξω στην καρκιάν, σ' ολόγρουσον μαντήλιν.
Βάρμε μες στην αγκάλην σου, η βράστη μου να έρτει
τζιαι δικιάβασ' μου ποιήματα που Μόντην τζιαι Λιπέρτην.

Ύστερις πιάσ' το σιέριν μου, τζι έλα να με χορέψεις
τζιαι σαν με κάμνεις μιαν στροφήν, πε μου πως θα με κλέψεις.
Όπως εκλέφκουνταν παλιά, οι νέοι π' αγαπιούνταν
στους γρόνους που οι έρωτες κανέναν δε φοούνταν.

Τζιαι σαν βουρούμεν μανισιοί, μες στα στενά τ' ονείρου
πέρκιμου τζι ανταμώσουμεν με τον Μορφέαν τ' Ομήρου.
Να δει τούντην αγάπην μας τζιαι να την ξημερώσει,
σαν έρτει φως φεγγάριν μου, τους δκυο μας να ενώσει.

Του νήλιου φως

Κάθε φοράν που μου γελάς, τρέμει η καρκιά μου σβήννει,
κάθε φοράν που μου μιλάς, ο πόθος εν μ' αφήννει.

Στους πόνους μου συλλοϊσμός, γιανίσκεις την καρκιάν μου
τζιαι στα καλά πρώτος εσού, λογιέσαι η χαρά μου.

Περίτου π' ό,τι πίστευκα θέλει σε η ψυσιή μου,
εγίνηκες του νήλιου φως, που βράζει την ζωήν μου.

Το καρτέριν το μελένον

Σαν το καρτέριν της βροσιής μέσα στες ξηρασίες,
σαν το καρτέριν των φιλιών μετά που τες νηστείες,
σαν το καρτέριν τ' Ά Γιωρκού που κόβκουν τα σπερμένα,
σαν το καρτέριν της λαμπρής πόν' ούλλα φωτισμένα.

Τόσον καρτέριν κάμνω 'γιώ, ώσπου να δειλινώσει
ώσπου ο νήλιος να χωστεί, τζι η μέρα να νυχτώσει.
Τόσον έν' το καρτέριν μου, τ' αστέρκα για να φκούσιν,
για να τους πω αγάπη μου για σέναν που θωρούσιν.

Που το πρωίν τα καρτερώ τζι ας μεν έν' αναμμένα,
με μιαν χαράν ανάφτουσιν, άμαν τους πω για σέναν.
Φκαίνω στο παραθύριν μου τζιαι μονομιάς γελούσιν
τζιαι να τα δεις αδόνιν μου, που μου τζιελαηδούσιν.

Λαλώ τους πως τ' αμμάθκια σου, ποίησην μ' αθθυμίζου
τζιαι σαν μ' ακούσιν που ψηλά, περίτου 'ν που γυαλλίζου.
Λαλώ τους για τα σειίλη σου, πως μέλισσες τα 'κάμαν,
πως στάσσου μέλιν σαν φιλούν, κάμνου γλυτζιήν το κλάμαν.

Λαλώ τους για τες θάλασσες που 'σού μου ζωγραφίζεις
μιτά σου για να κολυμπώ, τον νουν μου σαν βυθίζεις.
Λαλώ τους πως έσειεις φτερά, μεταξοκεντημένα,
για να πετάς στ' αγκάλια μου, σαν είμαι εις τα ξένα.

Τζι όπως εγώ τα καρτερώ, στ' αστέρκα να μιλήσω
τζιαι τζιείνα καρτερούν εμέν, μ' αγάπην να τα ντύσω.
Καρτέριν κάμνουν κάμποσον γιαλλόου σου να μάθουν,
που κά' στο φως του φεγγαρκού ποιήματα σου γράφουν.

Έσει τζιαιρόν πολλύν να δουν ανθρώπους ν' αγαπούσιν,
είπαν μου μες τ' αυτίν κρυφά, έρωταν πεθυμούσιν.
Λαλούν μ' ο κόσμος άλλαξεν, να 'ρωτευτεί ξηάννει,
πως την καρκιάν τ' ο άνθρωπος, άηκεν να μαράνει.

Θωρούν μας ούλλους που ψηλά τζιαι κρυφομαραζώνουν
που μάθαμεν στους έρωτες που γλήορα τελειώνουν.
Γι' αυτόν τζιαι εμέναν καρτερούν, με πόθους τζιαι λαχτάρες
τον έρωταν μας να τους πω, πο' σιαι αλήθκειας χάρες.

Θαρκούμαι αγαπήσαν σε περίτου τζιαι που μέναν...
Πρώτην φοράν έν' που θωρώ αστέρκα ρωτευμένα.
Θαρκούμαι εγλυκάνασιν τον ουρανόν για σέναν,
γι' αγάπην σου εγίνασιν τ' αστέρκα μας μελένα.

Το φευκίον της θάλασσας

Σγιαν είδεν μες στ' αμμάθκια σου, εγλύκανεν το τζιύμμαν,
έκατσεν η αλμύρα της στο πρώτον σου το βήμαν.

Ώσπου να μπεις εις στα βαθκιά, το μπλε άλλαξεν χρώμαν,
τζιαι μιάλη άναψεν φωδικιά, στις θάλασσας το δώμαν.

Τζι εσού ούτε π' αντράπηκες, πο ' λειφκεν το νερόν της,
καμώματα τής έκαμνες τζιαι πάνω στο φευκίον της.